

CÍRKEV JE DOMOV A ÚTOČIŠTĚ

(Krnov, 23.2.2025)

I.čtení: Žalm 84

II.čtení: Skutky apoštolů 16, 13-15

Nevím, jestli sledujete aféru, která teď otřásá českou katolickou církví – odvolání oblíbeného kněze Marka Váchy kvůli tomu, že sloužil mši v hospodě (byť v Břevnovském klášteře). Nebojte se, vůbec tady nechci propírat špinavé prádlo bratří katolíků. Jen chci říct, že mě to téma opět přivedlo k úvahám nad církví a nad tím, čím je nebo má být.

Vím, že jsme se tímhle tématem zabývali už přibližně před měsícem. Ale dneska bych se na to rád podíval ještě z jiné strany. Tenkrát jsme se bavili o tom, co je církev (tedy, že to není instituce, není to obchod, ve kterém si kupujeme spásu, nejsou to církevní představitelé nebo zaměstnanci – ale je to společenství lidí, kteří věří v Ježíše Krista). Dneska bych se chtěl zamyslet nad tím, k čemu církev máme, k čemu má sloužit.

Apoštol Pavel, když putoval se zvěstí o Ježíšovi po Malé Asii, a pak po Řecku, nenechával ty, kdo uvěřili, jen tak o samotě. Vždycky je vybízel ke společnému scházení a sdílení víry – jak z hlediska teoretického (při vykládání Písma a křesťanského učení) tak z hlediska praktického (ve společné modlitbě a službě).

V knize Skutků čteme několikrát o tom, jak postupoval: Když dorazil do cizího města, našel nejdříve nějaké přirozené shromaždiště, kde lidé řešili duchovní otázky. Ve městech s židovskou komunitou to byla synagóga, jinde nějaké shromaždiště filozofů a myslitelů (to by odpovídalo té dnešní hospodě ☺). Tam je oslovil a ti, které zaujal, mu naslouchali a chtěli se s ním sejít znova. To další setkání se odehrálo buď na stejném místě nebo na jiném, které mu doporučili místní (například v domě Lýdiině). Tam pak apoštol zůstal po nějaký čas, kázal a vyučoval a nově obrácení Kristovci se scházeli k němu, naslouchali a učili se od něj. Po čase Pavel pokračoval dál, ale místní společenství zůstalo a dále rostlo.

Čím to, že ti lidé – kteří byli stejně různorodí jako my – stáli dále o to společné setkávání, i když tam už nebyl ten zvláštní a strhující kazatel Pavel? Čím to, že oněm našim dávným spolubratrům a spolusestrám najednou tolik záleželo na partě do té doby neznámých lidiček? Co jim to společenství dávalo a čím bylo pro ně přitažlivé?

A když otázku posuneme dál až do naší doby: co dává naše společenství nám, čím je pro nás přitažlivé a jak ho můžeme udělat přitažlivým i pro další lidi?

První křesťané se scházeli z jednoho hlavního důvodu: byli zvědaví, co se dovědí nového o Ježíši, co s Ním ve shromáždění zažijí. Toužili Ho víc poznat a poučit se, co znamená Krista následovat. Určitě taky měli své otázky, na které chtěli dostat odpovědi od zkušenějších.

Takovou otázku nacházíme už ve druhé kapitole Skutků, po prvním křesťanském kázání v Jeruzalémě – ti, kteří uvěřili, ptají se Petra a apoštolů: „Co máme dělat, bratři?“ A začali se scházet k naslouchání Slovu a lámání chleba.

Dokud to bylo možné, scházeli se v prostorách jeruzalémského chrámu – možná prožívali něco podobného, jako dávný žalmista, když vyznává, že den v nádvořích Hospodinových je lepší než tisíc jinde. Zároveň se ale scházeli také v menších skupinkách po domech – prostě pro ně to společenství bylo důležité a nezastupitelné.

Společenství církve se pro ně stávalo domovem – opět jako ten žalmista, když zpívá, že vrabec i vlaštovka si staví hnízdo u Božího oltáře, kde nacházejí bezpečí a ochranu. A to je myslím velmi důležitá funkce společenství církve – domov, bezpečné zázemí.

Církev má být pro člověka místem, kam se vrátí si odpočinout, když je utahaný, když je vysílený, když nemá kde hlavu složit. Církev má být zázemím, kde nabere síly do dalšího boje, odtud můžeme vyrážet posílení a povzbuzení do další práce a služby druhým. Společenství má být místem, kde načerpám z naslouchání Slovu a v modlitbě a ve sdílení s ostatními

sestrami a bratry a odkud pak vyjdu povzbuzen, posílněn a inspirován k dalším životním dobrodružstvím. A kam se zase vrátím, když se mi baterka vybije.

Toto prožívali učedníci, když se scházeli, naslouchali apoštolskému vyprávění o Ježíši a společně lámali chléb. Přitom šli ještě o velký kus dál, než na co jsme zvyklí my. Jejich společenství bylo společenstvím i ve velmi praktických otázkách. Například pravidelně společně jedli, nebo lépe řečeno dělili se o jídlo. Ten, kdo měl jídla dost, přinesl tolik, aby vyšlo i na ty, kdo dost neměli. Někteří, jak čteme opět v knize Skutků, do toho byli dokonce ochotní dát velkou část svého vlastního majetku. Církev pomáhala chudým a starala se o nemocné nebo osamělé. Církev se modlila za ty, kteří byli nemocní nebo měli nějaké problémy.

Taková má být církev, k tomu ji Pán Ježíš ustavil. Církev jako benzínová stanice, kde naberu palivo k další cestě životem. Církev jako informační centrum, kde se můžu zorientovat a najít životní směr a cíl. A hlavně církev jako rodina a domov, jako útočiště, kde najdu bezpečí ve chvíli ohrožení, kde najdu útěchu ve chvíli smutku, kde najdu přijetí, když se cítím opuštěný a bezcenný.

Je ovšem smutné, pokud tomu tak není. Pak se stáváme tou solí, která místo dochucování znechucuje, a světlem, které je přikryté poklopem všelijakých rozmíšek a hádanic. Lidé pak přicházejí pro naději, ale z církve si odnášejí depresi, potřebují přijetí, ale církev je s pohrdáním odmítne, prosí o odpuštění, ale církev je pyšně odsoudí, touží po lásce, a v církvi narazí na nesnášenlivost a žabomyší spory o moc. Hledají Krista s Jeho Pravdou, Láskou a Milosrdenstvím, ale narazí na Antikrista v podobě tahanic o bezvýznamnosti, nemilosrdných předpisů a církevnického pletichaření.

Pak se člověk ani moc nediví, když někteří nacházejí v hospodě to, co v církvi schází ☺.

Nechci ale být negativní. Jsem přesvědčený, že církev Kristova – i když není dokonalá – je stále chrámem Božím, vystavěným ze živých kamenů (tedy nás), je stále domovem, kam se unavený vrátí a nabere síly a kde ohrožený najde bezpečný úkryt. A i náš sbor k ní patří, i my jsme tím kouskem skládačky, která tvoří tělo Kristovo.

Je ovšem pravda, že to nenastává úplně automaticky a bez námahy. I církev se musí budovat. A stojí na lidech, kteří jsou ochotní jí věnovat kousek svého volna, kousek svých sil, kousek svých financí. Kteří se za ni modlí a kteří přispějí svými schopnostmi a talenty k tomu, aby byla tím, čím být má.

Někteří lidé se ptají: „K čemu je mi církev, co od ní získám?“, ale nechápou, že otázka má znít právě opačně: „Čím můžu přispět k tomu, aby církev byla pro lidi domovem a útočištěm? Jak můžu pomoci, aby církev nebyla pro ostatní břemenem a překážkou na cestě k Ježíši?“ Společenství nevzniká tam, kde dva nebo tři lidé nesou na hřbetě celý vřechu sborovou práci a kostel k tomu, ale tam, kde každý přispěje svou troškou ke zdárnému růstu v lásce, radosti a naději. Každý z nás je unikát a každý z nás je nenahraditelnou součástí Kristova těla.

A to je církev.

Modleme se za ni a snažme se, aby ten náš kousek Církve Kristovy byl tím, k čemu jej Pán určil a povolal.

Pane Ježíši,

Děkujeme Ti za církev, za Tvé tělo.

Děkujeme Ti za společenství sester a bratří, Boží rodinu,

V níž můžeme nacházet lásku, přijetí, vzájemné povzbuzení i konkrétní pomoc.

A prosíme Tě, aby i ta naše částka Tvé Církve

Byla naplněna Tvým Duchem a pilně pracovala na Tvém díle, na budování Tvého Království Lásky a Spravedlnosti.

AMEN!